

af Bevissspørgsmaal i kriminelle Sager, i Virkeligheden er en af de vanskeligste inden for Retsplejen og en af dem, som der hører den største Erfaring og Kundskab til at løse. Det er dog et Fremskridt i det foreliggende Forslag, at for saa vidt Nævningernes Kendelse falder ud til Dømfældelse, Hayes der et Middel derimod, idet i sidste Instans de retskyndige Dommere ville kunne frifinde. Det er heldigt, at denne Ordning er truffet, thi derved, mener jeg, vil sikkert i mangfoldige Tilfælde være givet en Beskyttelse, som kan tiltrænges. Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Octavius Hansen) glædede sig særlig til, at Umiddelbarhedsprincippet skal indføres ved Lovforslaget, saaledes at man nu faar Vidner o. s. v. frem for den dømmende Ret og faar Adgang til at se paa dem og høre paa dem og skønne over, hvilken Troværdighed der kan tillægges dem. Det kan være godt nok, naar det er Folk, der have den fornødne Øvelse i at have med den Slags Ting at gøre, men over for Nævninger, der kun en enkelt Gang kaldes til dette Hverv, kan det være ret betænkeligt, og man kan risikere, at det kommer til at gaa ud over Folk, der have et frastødende Udseende, og over Folk, der under Forhandlingerne optræde paa en Maade, der ikke vækker Sympati. Jeg mener derfor, at det er meget gavnligt, at man har dette Korrektiv med de retslærde Dommere, men jeg kan paa den anden Side ikke nægte, at det, man herved er naaet til, egentlig er en Falliterklæring med Hensyn til Nævningerne, thi Meningen skulde dog være den, at disse Mænd ere de mest kompetente til i det hele taget at skønne over Beviset. Sagen har imidlertid ogsaa en anden Side. Det er ogsaa Retsplejens Opgave at værne om Samfundets Fred og Ro, og Spørgsmaalet er, om man ikke lige saavel kunde trænge til et Korrektiv over for Nævningerne med Hensyn til ganske ubeføjede Frifindelser, saaledes at der, om man end ikke vil gaa med til, at Dommeren efter Nævningernes Frifindelse skulde kunne fælde den paagældende, saa dog i hvert Fald gaves et Korrektiv mod alt for stødende Resultater. Jeg skal minde om, hvad der kan ske i saa Henseende. Det er kun et Par Aar siden, at der for en Nævningeret i Paris stod en Dame som anklaget for Drab eller Mord under følgende Omstændigheder. Hun var bleven fornærmet i et Blad og havde i den Anledning købt sig en Revolver og var gaaet op for at skyde Redaktøren; da hun imidlertid ikke traf ham, skød hun i

Mangel af bedre Redaktionssekretæren. Hun blev saa anklaget for Drab eller Mord, men Nævningerne frifandt hende. Jeg ved nu ikke, hvor groveligt hun var fornærmet, og det er saamænd meget muligt, at Redaktøren og Redaktionssekretæren ikke vare bedre værd, men jeg finder alligevel, at det er en højst mislig Ting, at man skal kunne gøre sligt ustraffet, og at Nævningerne, skønt Sagen ligger klar for dem, alligevel skulle kunne frifinde, uden at der er noget at gøre ved det. Jeg ser ogsaa, at man i andre Stater har indset, at det kan være nødvendigt at have et Korrektiv over for Nævningerne paa dette Punkt. Jeg har saaledes for nogle Aar siden set, at man i Svejts var slaaet ind paa den Vej ikke at lade Nævningerne ene om Raadslagningen, men at lade Rettens Formand følge med ind og være vejledende og oplysende for dem. Nyttigt vil det ganske vist være, at man faar et Korrektiv over for Nævningerne saavel i den ene som i den anden Henseende. Men uagtet der altsaa her er et Punkt, som jeg ikke kan være særlig glad ved, siger jeg dog, at da Grundloven paabyder, at vi skulle have Reformen, og at vi skulle have Nævningerne, saa er derved ikke andet at gøre, end at man maa tage sin Forstand fangen og se en Gang at komme til Ende med Sagen. Jeg ønsker derfor, at den maa blive fremmet, og at det maa lykkes at komme til Ende med den.

Ved en Sag af denne Beskaffenhed, ved en Sag, som gennem mange Aar er bleven behandlet i Kommissioner, er efter min Mening det heldigste, Lovgivningsmagten kan gøre, saa vidt som muligt at tage Forslaget, som det foreligger fra Kommissionen. I den har der jo siddet de dygtigste teoretiske og praktiske Kræfter og arbejdet paa Sagen gennem Aaringer, og vi have derfor al Grund til at indrette den Behandling, vi give Sagen her i Rigsdagen, saaledes, at vi ikke gøre for store Forandringer, thi det vil vanskeligt lykkes os at faa indført noget væsentlig bedre, end hvad der allerede er kommet frem gennem Kommissionen. Jeg har derfor ved at gennemgaa denne Sag særlig haft min Opmærksomhed henvendt paa de Forandringer, man har foretaget i Lovudkastet i Folketinget.

Det blev i Gaar nævnt, at man der har foretaget den Forandring; at man har sammensmeltet, eller rettere sagt, ikke sammensmeltet, men sammenhæftet de tre Forslag til eet. Det er jo mere en Smags-sag, om man vil have tre Forslag, eller